

Ik zal je vinden

Linwood Barclay bij Boekerij:

Ik zal je vinden

Lift

Niemand hoort het

Onhoudbaar

Geen veilige plek

Geloof je ogen

Dicht bij huis

Een tik op het raam

Vrees het ergste

Het ongeluk

Kijk niet weg

Linwood Barclay

Ik zal je vinden

ISBN 978-90-225-9369-1
ISBN 978-94-023-1782-4 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Find you first*
Vertaling: Waldemar Noë
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: © DPS/Arcangel
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2021 NJSB Entertainment Inc.
© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Neetha

Proloog

Bij Springfield, Massachusetts

Todd hoorde de telefoon overgaan en wachtte tot er werd opgenomen. Twee keer, drie. Je moest die ouwetjes de tijd geven om bij de telefoon te komen. Misschien dat ze achter een looprek liepen, of in een rolstoel zaten. Zelfs al hadden ze een draadloos toestel, de kans was groot dat het in hun ligstoel lag weggestopt en dat ze bij god niet wisten waar het was als het begon te rinkelen.

‘Hallo?’

Mooi. Een vrouw, en ze klonk hoe dan ook hoogbejaard. Je moest voorzichtig zijn. Soms waren hun volwassen kinderen op bezoek als Todd belde, en als die opnamen kon je maar beter ophangen. Ze wisten meteen dat er iets niet klopte.

‘Oma?’ zei Todd.

Het was altijd een gok. Had ze wel kleinkinderen? En als ze die had, was er dan een jongen bij?

‘Eddy?’ vroeg de oude vrouw.

Bingo.

‘Ja, ja, Eddy hier,’ zei Todd. ‘O, oma, ik ben zó blij dat ik u spreek.’

‘Hoe gaat het met je?’ zei ze. ‘Wacht even, dan zet ik *Jeopardy!* uit. Ik heb al zo lang niets van je gehoord. Je vader zou gisteren langskomen en ik heb gewacht en gewacht, maar...’

‘Oma. Ik zit in de problemen.’

‘Wat?’

‘Ik zit in de problemen, en u bent de enige die me kunt helpen.’

‘Wat is er?’ vroeg ze met een stem waar al haar grootmoederlijke ongerustheid in doorklonk. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Ik ben gearresteerd.’

De oude vrouw hapte naar adem. ‘O, nee, Eddy, waar ben je?’

‘Op het politiebureau.’ Wat natuurlijk niet zo was. Todd zat aan de keukentafel van zijn stacaravan achter een laptop die geflankeerd werd door een blik Bud Light en een half opgegeten pizzapunt.

‘Wat heb je gedaan?’ vroeg de oude vrouw.

‘Het was niet mijn schuld. Die andere bestuurder sneed me af en ik moest uitwijken. En ik wilde die vrouw met die baby in die kinderwagen natuurlijk niet aanrijden? Snapt u?’

‘O, mijn god...’

‘En toen raakte ik die boom, maar de agenten hebben iets in de auto gevonden, iets wat absoluut *niet* van mij was, iets wat een van mijn vrienden er had achtergelaten, het was maar een heel klein beetje, weet u? Maar omdat ze het dus in mijn auto hebben gevonden... dus ze houden me vast tot er borg is betaald. Ik weet niet wat ik moet doen.’

‘Nou, je zult je vader moeten bellen. Hij...’

‘Nee, ik... Dat kan ik niet doen. Hij zal me vermoorden. Het kost tijd om hem uit te leggen wat er is gebeurd, en u weet hoe hij is. Het zou zelfs kunnen dat hij me hier laat zitten om me een lesje te leren, wat niet eerlijk is, want, ik zweer het bij God, het was niet mijn schuld, maar ondertussen moet ik die borg betalen en...’

‘Hoeveel is het?’

Todd glimlachte. De vis had gehapt, hij hoefde hem nu alleen nog naar binnen te hengelen.

‘Vijfentwintighonderd,’ zei hij. ‘Zoveel geld heb ik eenvoudigweg niet. Ik vroeg me af of... Ik vind het vervelend het te moeten vragen...’

‘Hoe lang zullen ze je vasthouden als je niet betaalt?’ Haar stem klonk steeds bezorgder.

‘Ik weet het niet. Een paar dagen, denk ik. Maar u moet weten dat ze me gewoon tussen de andere gedetineerden zetten. Sommige van die kerels,

ik... Ze zijn groot en meedogenloos en het zou kunnen dat... Ik hoop maar dat niemand me probeert te... Ik bedoel, u weet wat er met een jongen in de gevangenis kan gebeuren.'

Legde hij het er te dik bovenop? Je kon overdrijven. Todd dacht dat hij iets te ver was gegaan toen hij dit spel de eerste keren speelde. Dat hij het had laten klinken alsof hem een groepsverkrachting van de Aryan Brotherhood te wachten stond. Het was beter dat zijn doelwit haar fantasie moest gebruiken.

Het mooie was dat de meeste ouwetjes nog steeds hun vaste telefoon gebruikten. Na enig online-hengelen kwam je zo achter het adres van een bejaardentehuis, daarna gebruikte je de omgekeerde nummerzoeker om achter de namen van de bewoners te komen en dan kreeg je een hele lijst van potentiële doelwitten. Als ze allemaal mobiele telefoons hadden, zou het stukken moeilijker worden. Todd gebruikte uiteraard wél een mobiele telefoon als hij hiermee bezig was. Een prepaid. En elke week een nieuwe. Je zou niet willen dat deze telefoontjes getraceerd werden, want oma zou uiteindelijk discreet bij een familielid informeren of de politieproblemen van kleine Eddy, Timmy of Walter waren opgelost, waarop het moment kwam dat iemand zei: 'O, nee. Hoeveel geld heb je overgemaakt?'

Todd vroeg altijd om vijftienghonderd dollar. Een mooi, rond en geloofwaardig bedrag. Je wilde niet dat de hoogte ervan het ouwetje zou afschrikken, maar je wilde ook niet zo laag gaan dat het de moeite niet waard was.

Misschien dat het tijd was om ermee te stoppen. Hij verdiende genoeg in de computerwinkel. Een parttimebaan, maar het zag ernaar uit dat ze hem vier in plaats van drie diensten per week wilden geven. En sinds hij Chloe had ontmoet – het was nog steeds waanzinnig dat er een halfzus was verschenen van wie hij het bestaan nooit had vermoed – schaamde hij zich enigszins voor deze aanvulling op zijn inkomen. Dus, ja, misschien was het zo mooi geweest. Dit was de laatste keer.

Misschien.

Het zou leuk zijn om Chloe bij haar volgende bezoek – als ze in die antieke Pacer van haar vanuit Providence naar hem toe was gereden – te vertellen dat

hij ermee ophield. Maar dan moest hij het natuurlijk wel eerst aan haar opbiechten. Het was grappig dat hij bij haar zo'n behoefte voelde om zijn hart te luchten. Zo'n effect had ze op hem. Hij had het idee dat ze vermoedde dat hij zich met illegale zaken bezighield. Ze bracht veel tijd door met bejaarden – haar opa zat in een soort verzorgingstehuis, en ze ging vaak bij hem op bezoek – en zou het waardeloos vinden dat hij misbruik van hen maakte.

‘Ik... ik zou je het geld kunnen geven,’ zei de oude vrouw aan de andere kant van de lijn.

Todd kreeg een droge mond, hij nam een slok bier.

‘Als u dat doet, oma, dan hebt u mijn leven gered.’

‘Moet ik het naar het politiebureau brengen? Ik kan me door een staflid van hier laten brengen. Ik zou het aan Sylvia kunnen vragen, ze is erg aardig en...’

‘Nee, nee!’ zei Todd snel. ‘Dat hoeft niet. De politie zei dat u alleen maar Western Union hoeft te bellen, het kan via de telefoon. Zodra het geld is overgemaakt geven ze het aan de politie, die me dan vrij zal laten. Hebt u pen en papier? Ik kan u alle informatie geven.’

‘Wacht even.’

Todd hoorde haar de hoorn neerleggen, daarna het geritsel van papier. Hij hoorde haar stem in de verte: ‘Ik heb de pen tussen de kussens laten vallen. O, wacht, ik denk...’

God, ze konden zo meelijwekkend zijn. Todd troostte zich met de gedachte dat deze mensen toch niet zo lang meer hadden. Er werd ze wat geld afgetrosgeld, wat maakte het verder uit? En als ze deze maand niet uitkwamen, konden ze altijd nog hun kinderen vragen om...’

Er werd op de deur van zijn caravan geklopt, zo hard dat hij ervan schrok. Drie keer. BENG BENG BENG.

‘Meneer Cox! Todd Cox!’

Een man die het riep. Wat was dit in godsnaam? Vooral op dit uur, het was na negenen in de avond. Todd kreeg niet veel bezoek hier. Zijn stacaravan stond vlak bij de weg, maar werd afgeschermd door een rij bomen. Het was er rustig, met uitzondering van het sporadische sirenegeloei van de brandweerkazerne aan de andere kant van de terreingrens.

Todd tuurde zijdelings door het raam. Op het trapje dat hij van gasbetonblokken had gemaakt stonden twee mensen onder het zwakke buitenlicht. Een man en een vrouw van achter in de dertig, begin veertig. Wat zat daar nou aan hun broekriem geklemd? Penningen? Politiepenningen?

‘Todd Cox, ben je daarbinnen?’ riep de man.

‘Wie is daar?’ riep hij terug, alsof hij het nog niet wist.

‘Politie.’

Shit shit shit shit shit.

‘Ik heb pen en papier!’ zei oma, nu weer luid en helder.

Todd klapte de prepaidtelefoon dicht die hij voor twintig dollar online had gekocht. Naast de laptop lagen prints van verschillende bejaardentehuizen in het land, een achterstallige Visa-factuur en het laatste overzicht van Verizon voor zijn iPhone. Hij graaide de prints bij elkaar en stopte ze in de besteklade.

Hoe hadden ze het ontdekt? Hoe waren ze hem op het spoor gekomen? Hij was zo voorzichtig geweest. Nieuwe telefoons en steeds andere Western Union-accounts. Hij wiste altijd zijn sporen uit. Todd bedacht dat het rechercheurs moesten zijn, ze waren niet in uniform. Dat was niet best. Het zag er slecht voor hem uit.

‘Meneer Cox, maak die deur open alstublieft.’ Deze keer was het de vrouw. Ze klonk als een kenau. Een diepe, dwingende stem.

Waar kon hij in godsnaam heen? De achterdeur van de caravan bevond zich aan dezelfde kant als de voordeur, dus hij kon niet wegsluipen. Hij liep naar de voordeur, haalde diep adem, probeerde een argeloos gezicht op te zetten en deed open. Hij kon een donker bestelbusje onderscheiden dat naast zijn tien jaar oude Hyundai stond geparkeerd.

Ze hielden hun penningen op.

‘Rechercheur Kendra Collins,’ zei de vrouw.

‘Rechercheur Rhys Mills.’

‘Oké, wat is er aan de hand?’ vroeg Todd.

‘We zouden graag even binnen willen komen om met u te praten,’ zei Mills.

‘Waarover?’

‘Daar kunnen we het over hebben als we binnen zijn.’

Todd stond nerveus te dralen.

‘Hebt u een huiszoekingsbevel?’ vroeg hij.

Kendra Collins fronste. ‘Waarom zouden we een huiszoekingsbevel moeten hebben, meneer Cox? Hebt u soms iets verkeerd gedaan?’

‘Nee hoor, absoluut niet,’ haastte hij zich te zeggen en hij grijnsde gemaakt. ‘Ik dacht dat je dat moest zeggen als je de politie op bezoek krijgt.’

Todd deed een paar stappen naar achteren zodat ze binnen konden komen. Het volgende moment stonden ze in het keukengedeelte en keken misprijzend om zich heen. Er bevond zich aan één kant een kleine woonkamer, als je het zo tenminste kon noemen, en een smalle gang aan de andere kant waar twee slaapkamers en een badkamer aan grensden. In de gootsteen lagen vuile borden, en het aanrecht stond vol bierblikken en lege verpakkingen van afhaalmaaltijden.

‘Luister,’ zei Todd. ‘Ik weet niet waarom jullie hier zijn, maar voor het geval jullie op zoek zijn naar drugs of zoiets, ik ben clean, ik ben geen gebruiker, zulke dingen doe ik niet. Serieus.’

Rhys Mills liet zijn blik over de rotzooi op het aanrecht gaan. ‘Bent u Todd Cox? Eenentwintig jaar oud? Op 10 september 2001 in New Haven geboren?’

‘Ja, één dag voordat de hel losbrak.’

Kendra stond achter hem en vroeg: ‘En uw moeder is Madeline Cox?’

‘Dat klopt,’ zei Todd. Hij draaide zich om naar haar en stond met zijn rug naar rechercheur Mills toe. ‘Heeft dit iets met haar te maken?’

Kendra pakte haar telefoon, tikte de foto-app open en zei: ‘Er is iets wat ik u wil laten zien.’

Ze strekte haar arm uit en hield de telefoon laag zodat Todd voorover moest buigen om het te kunnen zien.

‘Ik kan niet goed zien wat...’

‘Kijk beter,’ zei ze.

Todd probeerde te focussen en boog zich nog verder naar de telefoon toe. Dat was het moment waarop Rhys een stap in zijn richting deed en de naald in zijn nek stak.

‘Wat is...’ Todd draaide zich in één beweging om en sloeg tegen zijn nek alsof hij zonet door een bij was gestoken. Maar Rhys was snel, hij had niet alleen de injectie gegeven maar de spuit er ook al uitgetrokken voordat Todd hem weg kon slaan.

Todd begon bijna meteen te wankelen. ‘Jezusss... wa wass da?’

Hij keek de ijzig glimlachende Rhys vragend aan. ‘Sorry hiervoor, me-
neer Cox.’

‘Ik ben zo terug, Rhys,’ zei Kendra, die naar buiten liep.

‘Waar ga... je parner heen...’ zei Todd, die zijn hand tegen de wand plaatste om te kunnen blijven staan.

‘Het zal niet lang duren, en je zult geen pijn hebben,’ zei Rhys met enige sympathie in zijn stem. ‘Het is zo voorbij.’ Hij haalde latex handschoenen uit zijn zak, trok ze aan en liet ze op zijn vel springen toen ze om zijn polsen zaten.

Todd begon in elkaar te zakken. Toen zijn billen de vloer raakten liet hij zijn hoofd tegen de wand rusten en begon alles te draaien.

De deur ging open en Kendra, die ook handschoenen had aangetrokken, kwam binnen met twee grote canvas tassen. Ze zette ze op de vloer, ritste er een open en haalde er iets zwarts uit dat glom en een paar keer leek te zijn opgevouwen. Ze vouwde het uit en ook dit ritste ze open.

Een lijkzak.

‘Laten we hem er maar in stoppen voordat alles begint te lopen,’ zei ze. ‘Ik wil niet meer schoonmaken dan nodig is.’

Rhys knikte instemmend.

Todd was nog niet dood, maar er zat niet meer genoeg leven in hem om mee te werken toen ze hem in de zak wilden stoppen. Rhys plaatste zijn handen onder Todds armen en sleepte hem naar de opengeritste zak toe. Hij trok de zijkanten omhoog tot de stervende jongen erin lag en begon hem bij zijn voeten dicht te ritsen.

Hij wachtte even toen hij bij Todds gezicht was en zag de wezenloze blik, de versufte uitdrukking.

‘Dit is altijd het interessantste gedeelte,’ zei hij. ‘Het moment van overlijden.’

Hij ritste de zak dicht. Van binnenuit klonk er nog één verstikt woord van Todd: ‘Donker.’

‘Hoe lang nog?’ vroeg Kendra.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Een paar minuten, op z’n hoogst.’

Er klonken nog even wat zacht ruisende geluiden vanuit de zak, toen was het stil. Kendra keek nog een moment lang naar de bewegingloze zak en ritste toen de tweede tas open om er flacons Drano, borstels, spuitbussen bleekmiddel, dweiltjes, tissues en vuilniszakken uit te halen.

‘Jij mag de badkamer doen,’ zei Rhys.

Kendra fronste. ‘Nee hè.’

Rhys schudde heftig zijn hoofd. ‘Je weet dat ik er niet tegen kan. Als die badkamer half zo vies is als die keuken, dan zal het er nog erger dan een latrine in oorlogstijd zijn.’

God, denkt Kendra, Rhys kan zo’n smetvrees hebben. Hij heeft er geen enkele moeite mee om iemand te vermoorden, maar vraag hem een toilet schoon te maken en hij ziet eruit alsof hij elk moment over z’n nek kan gaan.

‘Waar zou die jongen mee bezig zijn geweest?’ vroeg Kendra. ‘Hij leek doodsbang te zijn dat we echte agenten waren.’

Mills zag de telefoon op de laptop liggen. ‘Een prepaid. Drugs, misschien.’ Hij zweeg een moment. ‘Het doet er niet toe.’

‘Het zou veel makkelijker zijn geweest als we de boel in de fik hadden kunnen steken, zoals laatst,’ zei Kendra.

‘Als die verdomde brandweerkazerne niet aan de andere kant van die bomen stond, had ik het zo gedaan. Maar ze zijn hier binnen een halve minuut, dus een brand heeft geen enkele kans hier.’

Ze gingen methodisch te werk. Kendra gaf toe aan haar partners smetvrees en liep door de gang om de badkamer te lijf te gaan. Ze schrobde de douche en wastafel schoon, waarop ze Drano in de afvoer goot om alle sporen op te lossen. Hierna sproeide ze bleekmiddel op alle oppervlakken. Het toilet, de wanden van de douchecel, ze nam zelfs de binnenkanten van de kastjes en laden mee.

Ze gooide Todds haarborstel, scheermes, tandenborstel, stukjes zeep

– alle toiletartikelen die hij had gebruikt – in een vuilniszak. Ze leegde de kleine prullenbak niet, nee, ze gooide het hele ding in de vuilniszak. Daarna nog de handdoeken en washandjes.

‘Hoe gaat het daar?’ riep ze.

‘Ik ben er bijna,’ riep Rhys terug vanuit zijn gedeelte.

Kendra nam even een pauze en liep door de smalle gang naar de keuken annex woonkamer. De kastjes waren schoon en leeg, de roestvrijstalen gootsteen blonk en op de deur van de koelkast was geen enkele smoezelige vingerafdruk meer te zien.

Ze floot. ‘Als het niet zo’n verdomde caravan was geweest, zou ik hier best wel kunnen wonen.’

Het werk nam bijna vier uur in beslag. Tot slot haalden ze een krachtige stofzuiger uit het busje om er nog eens grondig doorheen te gaan. Bij de deur lagen de lijkzak en tien gevulde vuilniszakken, met – onder andere – alle kleren uit Todds slaapkamerkast, de laptop, zijn rekeningen, de lijst met telefoonnummers van bejaardentehuizen die in de besteklade was aangetroffen, al het bestek zelf, rotzooi uit het gootsteenkastje en de half opgegeten pizzapunt.

‘Heb je onder het bed gekeken?’ vroeg Rhys.

‘Ik ben niet gek,’ zei Kendra. ‘En dat is maar goed ook, want er lag een leeg bierblik. Ik zal buiten ook nog even een ronde doen, voor het geval ze daar ook nog liggen.’

Rhys liet een set autosleutels aan zijn wijsvinger bungelen. ‘Ik neem de Hyundai. We laden zoveel als we kunnen in die auto, de rest gooien we in het busje. We gaan eerst langs het crematorium, daarna rijden we naar de vuilnisbelt.’

Ze keek op haar horloge. ‘Het is bijna twee uur.’

‘Met een beetje geluk zijn we klaar als het licht wordt. Daarna ga ik een dag lang slapen.’

‘Dat mocht je willen.’

Ze pakten ieder een uiteinde van de lijkzak en gooiden hem in de achterbak van de Hyundai. Er konden nog wat vuilniszakken bij, daarna laadden ze de achterbank vol. Wat er overbleef ging achter in het busje.

Ze namen samen een moment om op adem te komen.

‘Ik stink naar bleekmiddel,’ zei Kendra. ‘Het is eigenlijk een eufemisme dat ze ons “de schoonmaakploeg” noemen.’

‘Wil je me volgen of rij jij eerst weg?’

‘Ik rij wel achter je aan. Ik weet niet of ik me die afslag nog kan herinneren.’

‘Shit. Zijn telefoon.’

‘Die heb ik weggegooid. Hij lag op de laptop.’

‘Nee, dat was een prepaid. Een goedkoop ding. Hij moet een smartphone hebben gehad. Er lag een overzicht van Verizon bij de laptop.’

‘Hij heeft hem waarschijnlijk bij zich,’ zei Kendra. ‘In zijn broekzak.’

‘We kijken er later wel naar.’

Ze zwegen. Rhys legde zijn hoofd in zijn nek en bracht zijn rechterhand naar zijn voorhoofd terwijl hij naar de sterren keek.

Toen haalde hij zijn hand weg, zuchtte diep en zei: ‘Dat was nummer twee. Nog zeven te gaan.’

Drie weken eerder

1

New Haven, Connecticut

‘Je gaat dood.’

Dokter Alexandra Nyman verwachtte een reactie toen ze haar diagnose meedeelde, maar Miles Cookson was druk op zijn telefoon bezig.

‘Heb je me gehoord?’ vroeg Alexandra. ‘Ik weet dat het bot klinkt, maar je hebt altijd tegen me gezegd dat ik eerlijk tegen je moest zijn. En mooier kan ik het niet maken.’

Ze was achter haar bureau vandaan gekomen en zat naast Miles in een van de twee leren fauteuils. Ze stonden schuin ten opzichte van elkaar zodat haar rechterknie slechts een paar centimeter van zijn linker was verwijderd. Ze hield een dossiermap in haar handen die flink wat papierwerk bevatte.

Miles keek nog steeds naar zijn telefoon terwijl hij met beide duimen driftig aan het typen was en zei: ‘Ik zal het even opzoeken.’

‘Je hoeft het niet op te zoeken, ik zit hier naast je. Vraag maar wat je wilt.’

Hij wierp een zijdelingse blik op haar. ‘Je hebt het verkeerd, Alex. Ik kan niet doodgaan. Ik ben verdomme tweeënveertig. Het is iets anders, dat moet het wel zijn. Kijk naar me, in godsnaam.’

Dat deed ze. Miles zag eruit als een gezonde persoon. Ongeveer 1,75 meter en fit met zijn 80 kilo. Ze wist dat hij tot ver in de dertig marathons had gelopen, en dat hij nog steeds een paar keer per week jogde. Hij was bijna kaal, maar dat stond hem goed.

‘Miles, we hebben de testen gedaan en...’

‘Fúck die testen,’ zei hij terwijl hij zijn telefoon opborg en haar recht in de ogen keek. ‘Al die zogenaamde symptomen, je kunt ze allemaal aan stress wijten. Je gaat me toch niet vertellen dat jij nooit opvliëgend of rusteloos bent geweest, of dat je zo nu en dan iets vergeet? En ja, oké, het was nogal onhandig om over mijn eigen voeten te struikelen. Maar het kan niet zijn wat jij zegt dat het is.’

Ze besloot hem door te laten razen en zei niets.

‘Jezus,’ fluisterde Miles. ‘Hoe kon ik... Het is spanning, stress, zo simpel ligt het. Jullie kloteartsen, altijd op zoek naar problemen als ze er niet zijn. Dat doen jullie om alle jaren dat je gestudeerd hebt goed te maken.’

Alexandra fronste, maar niet ontstemd. Ze begreep de woede.

‘Sorry,’ zei Miles. ‘Ik liet me even gaan.’

‘Dat is goed.’

‘Het is... het is nogal veel om te verwerken.’

‘Ik weet het.’

‘Het is geen stress, hè?’

‘Als het alleen maar rusteloosheid was geweest, of soms wat vergeetachtigheid, of zelfs een sporadische stemmingswisseling, dan zou ik het met je eens zijn dat het stress was. Maar dat verklaart niet de onwillekeurige bewegingen, de zenuwtics en de stuiptrekkingen die je...’

‘Fuck,’ zei hij. ‘Fuck fuck fuck.’

‘En ik moet nog even verhelderen wat ik je zei over doodgaan. Het is ongeneesbaar, er is niets wat we kunnen doen. Ik kan je tetrabenazine voorschrijven, wat helpt tegen de symptomen als die zich duidelijker manifesteren, maar er is geen genezing.’

Miles lachte sardonisch. ‘Waarom is het geen kanker? Er is van alles wat ze tegen kanker kunnen doen. Opereren, een chemokuur... Maar dit?’

‘Je kunt er niet omheen,’ zei Alexandra. ‘De ziekte van Huntington is... het is alsof je Alzheimer, ALS en Parkinson in een blender gooit. Jouw symptomen lijken veel op deze aandoeningen.’

‘Maar dan erger.’

Ze zei niets.

‘Laatst wilde ik mijn ene voet voor de andere zetten – wat is er simpeler dan dat? – maar mijn brein zei, dat gaat ’m niet worden. En toen, een tel later, was het weer goed. Of mijn assistent Dorian had een bijeenkomst belegd en me alle details verteld. Vijf minuten later kon ik me er nauwelijks meer iets van herinneren.’

‘Ik weet het.’

‘Het zijn periodes. Ik voel me rusteloos, alsof er iets onder mijn huid zit. Ik moet iets doen, ik kan me niet ontspannen.’ Hij zweeg even. ‘Hoe erg gaat het worden?’

‘Het is een hersenaandoening,’ zei ze nuchter. ‘Je zult de controle in toenemende mate verliezen. Anders dan bij ALS, waarbij je mentaal scherp blijft terwijl je lichaam het laat afweten, zal Huntington je cognitieve vaardigheden ondermijnen.’

‘Dementie,’ zei Miles.

De arts knikte. ‘Er zal een moment komen waarop je constante zorg nodig hebt. Er bestaat geen genezing. Er wordt al jarenlang hard aan gewerkt, en het zal ze misschien ooit lukken.’

‘Maar dat zal niet snel genoeg zijn om me te helpen.’

Alexandra zei niets.

‘Wie doen dat onderzoek? Hoeveel geld hebben ze nodig? Ik geef ze een cheque, zodat ze hun mouwen kunnen opstropen om iets te doen. Hoeveel hebben ze nodig? Een miljoen? Tien miljoen? Zeg het me. Ik schrijf morgen een cheque voor ze uit.’

De arts leunde achterover op de stoel en sloeg haar armen over elkaar. ‘Dit is niet iets wat je af kunt kopen, Miles. Niet deze keer. Al het geld in de wereld kan niet voor een snelle genezing zorgen. Er wordt door zeer toegewijde mensen aan gewerkt.’

Miles draaide zijn hoofd en keek uit het raam terwijl hij dit verwerkte. ‘Hoe lang?’

‘Nou, dat is het punt. Of het nu om Huntington gaat, of kanker, of je hart, of wat dan ook, het voorspellen van de levensverwachting is een hachelijke zaak. Denk maar aan Stephen Hawking. Ze gaven hem twee jaar toen hij met ALS – de ziekte van Lou Gehrig – werd gediagnostiseerd. Hij

heeft nog tientallen jaren geleefd. Ik had hier laatst iemand voor een check-up, en ik verklaarde die man volkomen gezond. Twee dagen later kreeg hij een hartaanval en viel dood neer.'

'Nou, daar heb ik wat aan,' zei Miles.

'Ik weet het. Het kan vier à vijf jaar zijn voor jou, misschien iets minder, maar het zou ook twintig jaar kunnen zijn. Bij je genetische test hebben we naar de hoeveelheid nucleotidensequenties gekeken. Onder de zesendertig krijgt Huntington veel minder kans, maar als je boven de negenendertig zit dan...'

'Ik weet niet waar je het over hebt. Ik weet alles van apps, maar van DNA-zaken heb ik weinig verstand.'

Alexandra knikte begrijpend. 'Sorry, dat was iets te technisch. Luister, we zullen je regelmatig blijven onderzoeken om te zien hoe het gaat. En hopelijk kunnen we de prognose op de lange termijn dan beter inschatten.'

'Ik zal nog lang leven, maar het zou een hel kunnen zijn,' zei hij.

'Ja. In elk geval weet je nu wat je hebt. Als er dingen zijn die je wilt doen, dingen die je wilt bereiken, dingen die je recht wilt zetten... Je kunt het maar beter nu doen, en misschien houdt je daarna nog wel een heleboel tijd over. Maar een diagnose als deze helpt je te focussen en je prioriteiten te stellen.' Ze zuchtte. 'Het spijt me, Miles. Ik zal je bij elke volgende stap bijstaan.' Ze zweeg even. 'En er is nog iets waar we het over moeten hebben.'

'Mijn god, niet nog meer slecht nieuws.'

'Nee, maar ik wil het nog eens over het familieverleden hebben. Heeft een van je ouders Huntington gehad?'

'Nee. Ik bedoel, niet dat ik weet. Ik neem aan dat een van hen het gehad zou kunnen hebben, maar de ziekte heeft nooit de kans gehad om zich te manifesteren. Ze zijn bij een auto-ongeluk om het leven gekomen toen ze in de veertig waren. Mijn vader was een dronkenlap. Hij boorde hun Ford Explorer in een bruggenhoofd op de Merrit Parkway.'

'Je hebt toch een broer?'

Miles knikte. 'Gilbert.'

'Wat we van Huntington weten is dat het vooral een erfelijke aandoening is. Het is heel goed mogelijk dat een van je ouders het zou hebben

gekregen als ze niet voortijdig waren overleden. Je kan het van een van hen hebben geërfd. Als een ouder Huntington heeft, is er een kans van vijftig procent dat een van de kinderen het ook zal krijgen.’

‘Dat is een hoog percentage.’

‘Precies. Dus de mogelijkheid is groot dat je broer het ook heeft. Het lijkt me een goed idee om hem te laten onderzoeken.’ Ze aarzelde. ‘Zijn jullie hecht met elkaar?’

‘Hij werkt voor me,’ zei Miles.

‘Dat vroeg ik niet.’

‘We zijn... hecht genoeg. Het is iets minder geworden sinds hij met Cruella de Vil is getrouwd.’

‘Sorry?’

‘Caroline. Ik ben... niet zo van haar gecharmeerd. Maar dat is wederzijds.’ Hij nam haar advies in overweging. ‘Ik zal met Gilbert praten en hem aanraden een onderzoek te laten doen. Of misschien dat...’

‘Misschien wat?’

‘Niets.’

Alexandra wachtte in een poging hem zijn zin te laten afmaken. Toen hij dat niet deed, glimlachte ze geforceerd.

‘En er is ook nog een klein beetje goed nieuws,’ zei ze.

‘Dit is toch niet zoals die ene mop, hè?’ vroeg Miles. ‘Die waarin de dokter zegt: “Ik heb slecht nieuws en ik heb goed nieuws, mevrouw. Het slechte nieuws is dat u doodgaat, maar het goede nieuws is dat u met Brad Pitt naar bed mag?”’

‘Nee, zo is het niet,’ zei Alexandra.

‘Oké. Vertel het me.’

‘Nou, je bent niet getrouwd. Je hebt geen kinderen. Als je die had, zou dit verschrikkelijk nieuws voor hen zijn geweest. Het is al erg genoeg om te horen dat je deze diagnose hebt gekregen. Maar dan zouden ze ook nog eens het nieuws moeten verwerken dat zij het ook kunnen krijgen. Een kans van één op twee. Ik denk dat het voor jou een extra emotionele last zou zijn waar je echt niet op zit te wachten.’

Miles keek haar met een lege blik aan.

‘Miles?’ zei ze.

‘Sorry. Ik was even ergens anders met mijn gedachten.’

Alexandra’s bezorgdheid groeide. ‘Héb je soms kinderen, Miles?’

Ja, dat is natuurlijk de verdomde hamvraag, dacht Miles.